

При това Маргарита казуваше на госпожа Латуръ: “ и за що не ужениме наши-те дѣца? Тѣ ся любятъ съ превосходна любовь, на кой-то сынъ мой не ся сомнѣва юще. Но когда оеѣти природно-то стремленіе напраздно ще ся трудиме да бдиме и внимаваме верху тѣхъ, треба да ся боиме отъ все. Госпожа Латуръ ѣ отговори: “ Весма са млади и сиромаси. Кол- “ ка жалость наша ако Виргинія роди несчастны “ дѣца, и да не може негли да има сила за да “ гы отхрани! Твой Черный Домингъ устарѣ и “ изнеможа; Черна-та Марія е слаба. И азъ нста “ сладчайшая ми дружке! чувствувамъ отъ пять- “ надесять годниѣ че отслабиахъ много. Ско- “ ро достига старость-та по топлые мѣста, и “ юще по скоро въ скорбь-та. Сама-та наша на- “ дежда е Павлу. Да чекаме доклѣ узрѣе тѣло- “ сложеніе-то му съ возраста, за да може даны “ крѣни и да ны храни съ труда си. Нынѣ, ка- “ къ-то познавашъ нмаме само насущный хлѣбъ, “ Ако обаче проводиме Павла за мало время въ “ Индія, съ торговія-та ще добые за да купи “ нѣкой робъ, и слѣдъ возвращеніе-то му, ще- “ ме го у жени за Виргинія; защо-то вѣрувамъ че “ нѣкой не може направи дащери ми благополу-